

«Αν ήσουν εφευρέτης, τι θα δημιουργούσες για να γίνει καλύτερη η ζωή μας;»

Να εφεύρετε ένα χάπι που να μας το δίνετε από μωρά για να αγαπάμε τους συνανθρώπους μας, έγραψε

ο Άλκης, που ζει δίπλα μας σε μια οικογένεια μορφωμένων μεσοαστών, με μητέρα που έχει φεμινιστικές ανησυχίες, έναν πατέρα λίγο μάτσο, με παππού ανοιχτόμυαλο όπως φαίνεται από τις συζητήσεις που έχει με τον εγγονό του περί θεού.

Στο βιβλίο παρουσιάζεται η ζωή του Άλκη στο σπίτι και στο σχολείο μέσα από τις εκθέσεις που γράφει στην Ε δημοτικού..

Ποιος είναι αυτός ο Ναβίντ, που είναι 2 χρόνια μεγαλύτερος από την υπόλοιπη τάξη, που δεν ξέρει καλά ελληνικά και που είναι όχι μαύρος- μαύρος, αλλά σκούρος, μαυριδερός; αναρωτιέται ο Άλκης. Σίγουρα δεν ήρθε για διακοπές, αφού όταν έχουμε διακοπές δεν πάμε στο σχολείο.

Και έτσι ξεκινάει μια ιστορία με πολλά γιατί. Σε καθεμιά από τις 13 εκθέσεις που γράφει, ο Άλκης θα αποκαλύπτεται ένα κομματάκι από την ιστορία του Ναβίντ: από πού ήρθε; Σε ποιες χώρες κυνηγούν τους ανθρώπους για τις ιδέες τους; Υπήρχαν – υπάρχουν Έλληνες πρόσφυγες; Σε ποιες συνθήκες γίνεται κάποιος πρόσφυγας; Από τι και από ποιους υποφέρουν οι πρόσφυγες στις χώρες υποδοχής; Τι είναι τα χαρτιά που χρειάζονται; Ποιοι οργανισμοί φροντίζουν γι' αυτούς; Τι δουλειά κάνει το Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες, μέλος του οποίου είναι ο συγγραφέας; Παράλληλα ο Άλκης, σαν άλλος μικρός Νικόλας, όταν προσπαθεί να σκεφτεί για την κατάσταση του συμμαθητή του, κάνει συνέχεια κριτική στην επικαιρότητα, σχολική και μη: αναρωτιέται για την Ιστορία που διδάσκεται - όλα είναι μπερδεμένα στο μυαλό του, Τούρκοι, Γερμανοί, ήρωες, σουβλίσματα, προβληματίζεται για την έννοια του θεού, για τις σχέσεις ανδρών και γυναικών, για την εργασία, τον ηρωισμό, την πατρίδα κι ένα σωρό άλλα.

Με καυστικό χιούμορ εικονογραφεί παραστατικά τον παραλογισμό και τις αντιφάσεις της ελληνικής κοινωνίας, ακολουθώντας με συνέπεια τους αυστηρούς κανόνες μιας λογικής που σπάει κόκαλα και εμείς αντιλαμβανόμαστε ότι ακόμα και τα 11χρονα παιδιά έχουν πάρει χαμπάρι ότι η όμορφη Ελλάδα της παλικαριάς και του φιλότιμου, δεν είναι όαση, αλλά άγρια κι επικίνδυνη ζούγκλα για τους πρόσφυγες, θέμα που καίει στις μέρες μας.

Ξεκαρδιστικές σκηνές, αλλά και πολύ πραγματικές κι αναγνωρίσιμες γραμμένες με παιδικό ρεαλισμό, ανεπηρέαστο από το διδακτισμό, τον καθωσπρεπισμό και την ψυχοπονιά των μεγάλων. Ο Άλκης καταγράφει την πραγματικότητα και μας τη δείχνει στους χώρους όπου κινούνται τα παιδιά. Στο οικείο και κλειστό δηλαδή περιβάλλον το οποίο, θα έπρεπε να λειτουργεί ως θεματοφύλακας των εθνικών αξιών, μπαίνουν ζιζάνια αποκαλύπτοντας πολύ καθαρά την αντίφαση που βιώνουμε σήμερα απέναντι στους ξένους.

Ο Ναβίντ και η μητέρα του είναι πρόσφυγες που έφυγαν κυνηγημένοι από τον τόπο τους, όπως παλαιότερα οι δικοί μας μικρασιάτες. Κι όπως συνέβαινε τότε, έτσι και σήμερα, είναι βολικό να έχουμε ξένους να δουλεύουν στις οικοδομές γιατί, εκτός του ότι είναι φτηνοί, είναι μαύροι, χαζοί και έχουν μικρό εγκέφαλο, όπως έμαθε να λέει ο Αλέξανδρος, που πιστεύει επιπλέον ότι παίρνουν τις δουλειές, εγκληματούν και κλέβουν. Ξενοφοβία και στερεότυπα που επαναλαμβάνονται γιατί η συμβίωση με τους ξένους και το δικαίωμα στη διαφορά δεν είναι κάτι προφανές, αλλά στάση ζωής που μαθαίνεται.

Ένα βιβλίο για βραβείο!

Μαρίζα Ντεκάστρο